

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבל היהודים
טו - יט

<p>And behold, Haman further said: "Let the garment and the horse be delivered into the hand of one of the king's noble princes specifically, and let them dress the man, etc." The simple meaning is understood, that this pertains specifically to the honor and prestige that the king desires to bestow upon the man in whom he delights. Besides the fact that the garment and the horse, etc., that the man will wear is a great honor, it is still not complete until he is dressed by one of the king's noble princes, etc., and it is proclaimed before him: "So shall it be done to the man, etc."</p>	<p>(טו) והנה המן אמר עוד: "ונתון הלבוש והסוס על יד איש משרי המלך הפרתמים דוקא, והלבישו את האיש, כו'." דפשוטו מובן, שדבר זה שיהיה דוקא אל הכבוד והיקר שיחפץ המלך לעשות באיש שחפץ ביקרו. לבד מה שהלבוש והסוס, כו', שילבש האיש, הוא יקר גדול, אין זה שלמותו עד שילבישוהו האיש משרי, כו', ויקרא "לפניו": "ככה יעשה לאיש, כו"</p>
<p>And the matter is that "the man of the king's noble princes" implies that he is the chief and superior among the king's noble princes. On a higher level, he is the supreme prince, Michael, the great high priest, who is the prince of supreme kindness, the aspect of the great high priest, etc., who clothes all souls in Gan Eden with garments of honor, which are made from all the mitzvah deeds they performed in this world, as explained in the Midrash.</p>	<p>והענין הוא, כי "האיש משרי המלך הפרתמים" משמעות שהוא הראש והעליון משרי המלך הפרתמים. ולמעלה מזה, הוא השר העליון, מיכאל כהנא רבא, שהוא שר של חסד העליון, בחינת "כהנא רבא", כו', שהוא המלביש לכל הנשמות בגן עדן בלבושי יקר, שנעשה מכל מעשה המצוות שעשו בעולם הזה דוקא, כמו שמבואר במדרש.</p>
<p>And also in the Sefer HaKabbalah, this Michael is mentioned as the branch of the supreme kindness of Atzilut. Therefore, he is called the great high priest, as it is known that the high priest is rooted in abundant kindness. And specifically through him, the light is drawn to clothe all souls with the encompassing garment of Torah and mitzvot, which is called "the garment which the king has worn and the horse upon which he has ridden," etc., for each and every soul individually.</p>	<p>וגם בספר הקבלה נזכר מיכאל זה כענף החסד העליון דאצילות, ולכן נקרא "כהנא רבא", כידיע שכהן גדול ברב חסד. ועל כן, דוקא על ידו נמשך האור להלביש לכל הנשמות בבחינת מקיף דלבוש מלכות דתורה ומצוות, שנקרא "לבוש אשר לבש בו המלך וסוס אשר רכב עליו", כו', לכל נשמה ונושמה בפרט.</p>

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבל היהודים
טו - יט

<p>For each soul that the king desires to honor, he clothes it with a royal garment, etc., because this pertains to the completion of the supreme honor, the royal garment. When the garment and the horse, etc., are given through this man, Michael the great high priest, from the king's noble princes specifically—this is the true understanding. And this is: "Let the garment and the horse be given into the hand of the man, etc.," for it is a far greater honor when the royal garment is given through Michael the great high priest rather than through anyone else, etc.</p>	<p>לפי שְׁזֶה שֶׁיָּרָא לְעֵינַי שְׁלֵמוֹת הַיָּקָר הָעֲלִיּוֹן דְּלְבוּשׁ מַלְכוּת. כְּאִשְׁרֵי נִתַּן הַלְבוּשׁ וְהַסּוּס, כו', עַל יְדֵי אִישׁ זֶה, מִיכָאֵל כֹּהֵנָא רַבָּא, מִשְׁרֵי הַמְּלָכָה, כו', דְּוָקָא, וְדִי לְמַבִּין. וְזֶהוּ: "וְנָתַן הַלְבוּשׁ וְהַסּוּס עַל יַד אִישׁ, כו'," כִּי זֶהוּ יָקָר וְכָבוֹד הַרְבֵּה יוֹתֵר כְּשֶׁהַלְבוּשׁ הַמַּלְכוּת נִתַּן עַל יְדֵי מִיכָאֵל כֹּהֵנָא רַבָּא יוֹתֵר מִמֶּעַל יְדֵי זֻלָּתוֹ, כו'.</p>
<p>And with all the above, we can understand what is written: "And the Jews accepted"—"accepted" is written in the singular form specifically. Additionally, we need to understand why, throughout the entire Megillat Esther, they are referred to specifically as "Yehudim" (Jews) and not as "Israel," "Yaakov," or similar names as they are mentioned in other scriptures.</p>	<p>((טז)) וּבְכָל הַנֶּ"ל יֵבֵן מֵה שְׁכָתוֹב: "וְקִבַּל הַיְּהוּדִים"—"וְקִבַּל" לְשׁוֹן יְחִיד דְּוָקָא. וְעוֹד יֵשׁ לְהַבִּין, לָמָּה בְּכָל מַגִּילַת אֶסְתֵּר נִקְרְאוּ בְּשֵׁם "יְהוּדִים" דְּוָקָא, וְלֹא "יִשְׂרָאֵל" וְ"יַעֲקֹב" וְכֵהֵנָּה גְדוּלִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמָרוּ בְּשָׂאֵר הַכְּתוּבִים.</p>
<p>And behold, it was explained above that through two things—self-sacrifice (mesirut nefesh) and extreme humility—they merited the revelation of the supreme light of Torah and mitzvot to settle within them. This is the meaning of "And the Jews accepted."</p>	<p>וְהִנֵּה, נִתְבָּאֵר לְמַעְלָה, שֶׁעַל יְדֵי שְׁנֵי דְבָרִים—מִסִּירוֹת נַפְשׁ וּשְׁפָלוּת עֲצוּמָה—זָכוּ שֶׁיֵּהָא גְלוּי אֹר הָעֲלִיּוֹן דְּתוֹרָה וּמִצְוֹת לְהִתְיַשֵּׁב בָּהֶם. וְזֶהוּ: "וְקִבַּל הַיְּהוּדִים" כו'.</p>
<p>Now, the two above-mentioned questions can be resolved through one introduction: at the time of the Giving of the Torah, all of the Jewish people were completely unified, as one person, as it is written: "And Israel encamped there opposite the mountain"—"Israel" as a single entity, therefore it says "encamped" in the singular form.</p>	<p>וְהִנֵּה, שְׁתֵּי הַקּוּשִׁיּוֹת הַנֶּ"ל נִתְיַשְׁבוּ בְּהַקְדָּמָה אַחַת, וְהִיא: בְּשַׁעַת מַתֵּן תּוֹרָה, הָיוּ כָּלְלוּת נִשְׁמַת יִשְׂרָאֵל כְּלוּלִים בְּאַחַדוּת גְּמוּרָה כְּאִישׁ אֶחָד מִמֶּשׁ, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב: "וַיַּחַן שֵׁם יִשְׂרָאֵל נֶגֶד הָהָר"—"יִשְׂרָאֵל" כְּאִישׁ אֶחָד, לְכָךְ נֶאֱמַר "וַיַּחַן" לְשׁוֹן יְחִיד.</p>
<p>Similarly, even now we say: "Bless us, our Father, all of us as one, with the light of Your countenance." "All of us as one, as one person," which parallels the revelation at Mount Sinai, as it is written: "For with the light of Your countenance You have given us the Torah of life."</p>	<p>וְכֵמוֹ כֵּן, גַּם עַתָּה אֲנוּ אוֹמְרִים: "בְּרַכְנוּ אֲבִינוּ כְּלָנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פְּנִיךָ"—"כְּלָנוּ כְּאֶחָד כְּאִישׁ אֶחָד", שֶׁהוּא כְּנֶגֶד מַתֵּן תּוֹרָה, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב: "כִּי בְּאוֹר פְּנִיךָ נִתְּנָה לָנוּ תּוֹרַת חַיִּים".</p>

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבל היהודים
טו - יט

<p>The matter is that the aspect of "the light of His countenance" in the Torah is in a state of ultimate unity, called "Achorayim Panim" (the innermost divine radiance), which is entirely unified. It is known that the revelation of the infinite essence of G-d is only in the wisdom of the Torah, which includes everything in unity.</p>	<p>והענין הוא, שבחינת "אור פניו" שבתורה הוא בתכלת היחידות העליונה, הנקרא "אח"פ" בתכלת, פידוע, שאין גלוי אין סוף ברוך הוא עצמותי אלא בחכמה שבתורה דוקא, 'שכולל את הכל באחדות כו'.</p>
<p>Therefore, the Jewish people were only able to receive the supreme divine revelation of the Ten Commandments when they were first included together in absolute unity, as one person, and not in a state of separation, which is called "many," the opposite of unity.</p>	<p>ולכן, לא יכלו כנסתות ישראל לקבל אז בחינת ההרפת פנים העליונים בעשרת הדברות, אלא כאשר היו כלולים תחלה כלם יחד בתכלת האחדות והתכללות כאיש אחד ממש, ולא בבחינת הפרוד שנקרא "רבים", שהוא הפך היחידות.</p>
<p>However, from where did they attain this true unity, to the point that they were considered as one person, and not in a state of multiplicity at all?</p>	<p>אך הנה, מאין נמשכה בהם בחינת האחדות האמתית הזו, עד שנתשבו ככאיש אחד, ולא בבחינת רבים כלל?</p>
<p>The matter is as follows: The root cause of division and separation comes from the variation in the combinations of letters. This is what is called the multiplicity of the division of lights into many vessels.</p>	<p>הענין הוא לפי שכל עקר סבת הפרוד וההתחלקות באה מסבת שנוי אופני הצרופים באותיות. זהו נקרא ריבוי ההתחלקות האורות בכלים רבים.</p>
<p>For example, a single intellectual light divides into many forms through different combinations in speech. For it is impossible for intellect to manifest in the letters of thought in only one single way.</p>	<p>עד משל, אור השכל אחד מתחלק בכמה אופנים בצרופים בדבורים שונים, כי אי אפשר שיבוא השכל באותיות המחשבה רק באופן אחד לבד.</p>
<p>(For example, the commentators on a single matter in the Gemara—one explains it in this way, another explains it in a different way, such as the differing explanations of Rashi and Tosafot. Yet, they are all essentially one concept, just presented through different combinations of expression.)</p>	<p>וכמו המפרשים שעל דבר אחד) שבגמרא, זה מפרש באופן זה וזה מפרש באופן אחר, כחלוקי הפרושים דרש"י ותוספות. והכל אחד, רק שבא (באופני צרופים שונים</p>
<p>This occurs when the intellect and reasoning are one, but they are merely divided into different linguistic expressions.</p>	<p>זהו כאשר השכל והסבא הם אחד, רק שנתחלק בצרופים שונים בלשון המדברת.</p>

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבל היהודים
טו - יט

However, when the intellectual light itself comes from the source of intellect in different variations—such as one person's intellect inclining toward merit while another's inclines toward liability, or even among those inclined toward kindness, one grasps it in one way and another in a different way—this indicates that the intellectual light itself is divided into many different forms.	אך כאשר אור השכל עצמו בא ממקור השכל בחלוקים שונים—כמו זה נוטה אור שכלו לזכות וזה נוטה שכלו לחוב, או גם בשכל הנוטה להסד, זה יתפס באופן כה וזה יתפס באופן אחר—הרי זהו שאור השכל עצמו מתחלק לכמה אופנים שונים.
This is because the essence of the intellect itself emerges from its source in multiple variations.	מפני שגוף השכל עצמו יוצא מחדושו ממקורו בריבוי התחלקות אופנים, כו
Similarly, this can be understood regarding the entirety of the souls of Israel (Neshamot Yisrael), as they are like branches, and their understandings are not identical.	((יז)) וכמו כן יובן בכללות נשמות ישראל, שהן סערי, שאין דעותיהן שוות
In their comprehension of divine intellect, one person's intellect grasps G-dliness in one way, while another comprehends it in a different, distinct, and separate manner.	בהשגת שכל האלהי, זה שכלו בהשגת אלהות באופן כה, וזה שכלו באלהות באופן אחר, נבדל ומחולק מזולתו
As it is said: "He forms the spirits of G-d" and "He forms their hearts," meaning each person according to their own understanding.	כמו שנאמר: "תוכן רוחות ה'" ו"תוכן לבותיהם", כל אחד לפי דעתו
And as it is written: "Her husband is known in the gates," meaning that each person perceives according to what he envisions in his heart and understanding.	וכמו שכתוב: "נודע בשערים בעלה", שכל אחד לפנים מה דמשער בלבו ודעתו
(Even one who is united with his friend from the same root, such as in the attribute of kindness, is still not identical to his friend, as is known.	וגם מי שמתאחד עם חברו משרש) אחד בבחינת הסד וכהנה גדולים, אין אחד דומה לחברו, כידוע
A parallel to this can be seen in the four camps of angels, where the camp of Michael is divided into 180,000 groups, etc.	ודגומה לדבר בארבע מחנות, שמחנה 'מיכאל מתחלק לק"פ אלפים, כו
This is because even in the source of wisdom that extends to the souls of Israel, it is divided into many different forms, as mentioned above.	מפני שגם במקור החכמה שנמשך לכללות נשמות ישראל, הרי מתחלק לכמה אופנים שונים, כנ"ל
In the analogy, every form divides into many combinations. However, at the Giving of the Torah (Matan Torah), all the 600,000 souls united as one person.	במשל, וכל אופן מתחלק לצירופים רבים. אך הנה, במתן תורה, היו כל שש-ריבוא נשמות מתאחדים כאיש אחד

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבל היהודים
טו - יט

At first glance, how is it possible for such a multitude of opposites to unite?	ולכאורה, איך אפשר שיתאחדו ריבוי ההפכים כאלה?
The matter is as follows: Even though, from the perspective of intellect and comprehension, there is great multiplicity, this only occurs when the divine light manifests in the form of intellectual perception and knowledge.	הענין הוא, דאף על פי שמצד השכל והשגה באה בריבוי גדול מאוד, אין זה רק כאשר האור האלקי אינו בא רק בבחינת ההשגה והדעת.
However, in the aspect of pure will (ratzon pashut), which is not composed of intellect or reason at all, all the 600,000 souls unite and integrate as one.	אבל בבחינת הרצון הפשוט, שאינו מורכב בשכל וטעם כלל וכלל, הרי בזה כל שש-ריבוא נשמות מתיחדים ומתכללים כאחד ממש.
This is because each person steps beyond the vessel of their intellect and understanding to be moved by the core will in the heart, which transcends intellectual division and the combinations of letters and is entirely simple.	לפי שכל אחד יוצא מקלי מוחו ודעתו להתפעל בנקודת הרצון שבלב, שהוא למעלה מבחינת התחלקות בשכל וצירופי אותיות, אלא פשוט בתכלת.
Consequently, all the wills of the 600,000 become like one singular will in one person.	ואם כן, כל הרצונות שבשש-ריבוא נעשה כמו רצון אחד באיש אחד.
Like a people going out to war who are united as one person in self-sacrifice (mesirut nefesh), with no distinction between one and another.	כמו עם היוצאים למלחמה, שיהיו כאיש אחד במסירות נפש, ואין הפרש כלל בין אחד לזולתו.
So too, at Matan Torah, they experienced this inclusion as one person in the singular point of pure will, in perfect equality.	וכן היה במתן תורה, שהיה בהם ההתכללות כאיש אחד ממש, בנקודת הרצון הפשוט בהשוואה אחת.
Then, the illumination of the absolute simple unity of the supreme divine light shone upon them, to make them truly "one in oneness."	ואז האיר בהם מבחינת אחדות הפשוט בתכלת, מבחינת אור פנים העליונים, להיות "אחד באחד" ממש.
And this is what is meant by: "With the light of Your countenance, because You desired them"—through the simple will.	וזוהו "באור פניך כי רציתם"—ברצון הפשוט.
However, at Matan Torah, this occurred because "the entire nation saw," whereas in the time of Achashverosh, it was because they abandoned themselves to be killed.	אך במתן תורה, היה מפני ש"כל העם ראים", ובזמן אחשורוש, היה מצד שהפקירו עצמם להריגה.
They all transcended the physical and reached the core of their essential will, coming to self-sacrifice (mesirut nefesh), as mentioned earlier.	יצאו כלם מקלל הגוף, לנקודת הרצון העצמי, לבוא במסירות נפש, כנ"ל.

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבל היהודים
טו - יט

In this, they were all equal and became truly like one person with one will.	שְׁבָזָה כָּלֶם מִשְׁתִּיִּים, וְהָיוּ כְּאִישׁ אֶחָד מִמֶּשׁ בְּרָצוֹן אֶחָד.
Therefore, they merited to receive within themselves the illumination of the divine unity of His essence and being, as mentioned earlier.	עַל כֵּן, זָכוּ לְקַבֵּל בְּתוֹכָם מִבְּחִינַת אֶחָדוּת פְּנִים, מִמְּהוּתוֹ וְעֶצְמוֹתוֹ מִמֶּשׁ, כַּנֶּ"ל.
Even though no thought can grasp Him at all—this applies to wisdom and knowledge, which are called thought—but in the aspect of "the desire of the heart" and in the point of pure will, He is grasped.	אִף עַל פִּי שֶׁ"לִית מַחְשְׁבָה תְּפִיסָא בִּיהַ כָּלֵל"—זֶהוּ בְּחִכְמָה וְדַעַת, שֶׁנִּקְרָא "מַחְשְׁבָה", אָבֵל בְּבַחֲבִינַת "רְעוּתָא דְּלִבָּא", בְּנִקְדַּת הָרָצוֹן הַפְּשוּט, הוּא נִתְפָּס.
Therefore, it is written "And he accepted" in the singular form specifically.	וְלָכֵן, נֶאֱמַר "וְקִבַּל" לְשׁוֹן יְחִיד דְּוָקָא.
With this, the second question mentioned above is also resolved—why, in Megillat Esther, they are referred to specifically as "Yehudim" and not by any other name.	((יח) וּבָזָה יִתְיַשֵּׁב גַּם הַקּוֹשֵׁיָא הַשְּׁנִיָּה הַנִּלְ—לָמָּה לֹא נִזְכְּרוּ בְּמַגִּלַּת אֶסְתֵּר רַק בְּשֵׁם "יְהוּדִים" דְּוָקָא.
The term "Yehudim" (יהודים) is related to the word "hoda'ah" (הודאה), meaning acknowledgment and gratitude, as in the verse: "Yehuda, you are the one your brothers shall praise."	דְּהִנֵּה, פְּרוּשׁ "יְהוּדִים" לְשׁוֹן "הוֹדָאָה", 'כְּמוֹ "יְהוּדָה, אַתָּה יוֹדוּךָ", כּוֹ
And in Nechemiah, it is written "Yehuda" (יְהוּדָה) with a cholem (חולם), as in the words of Leah: "This time I will thank (אוֹדָה) Hashem."	וּבְנִחְמִיָּה נֶאֱמַר "יְהוּדָה" בְּחוֹלָם, וְכְמוֹ "שְׁאַמְרָה לָאָה: "הַפַּעַם אוֹדָה אֶת הַ
Now, it is known that there is a difference between "beracha" (blessing) and "hoda'ah" (acknowledgment).	כִּי הִנֵּה, יָדוּעַ הַהִפְרָשׁ בֵּין "בְּרָכָה" לִ"הוֹדָאָה".
A "beracha" is an aspect of divine flow and transmission from a higher level to a lower one, bringing revelation from concealment, as in the phrase: "Blessed is Hashem from the world," meaning from the hidden world to the revealed world.	דְּהַבְרָכָה הִיא בְּחִינַת הַשְּׁפַע וְהַהֲמָשְׁכָּה מֵעֵלָּה לְעֵלּוּל, בְּבַחֲבִינַת גָּלוּי מִן הָעוֹלָם, כְּמוֹ "בְּרוּךְ ה' מִן הָעוֹלָם"—מֵעֵלְמָא דְּאַתְכַּסְיָא, שֶׁהוּא בְּחִינַת הָעוֹלָם, לְעֵלְמָא דְּאַתְגָּלְיָא, כּוֹ
Similarly, as it is written: "And King Solomon was blessed," where the term "baruch" is in a passive form.	וְכְמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר: "וְהַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה בְּרוּךְ"—"בְּרוּךְ" לְשׁוֹן נִפְעֵל
This is also the meaning of "Baruch Atah" ("Blessed are You"), and "Bless Hashem," which indicate the drawing down of divine influence.	וְכֵן פְּרוּשׁ "בְּרוּךְ אַתָּה", וְ"בְּרָכּוּ אֶת ה'", שְׁמוּרָה עַל הַמְשָׁכַת הַשְּׁפַע

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבל היהודים
טו - יט

This applies in general, but the same concept is also present in the specific levels of spiritual descent from cause to effect, where the concealed aspect in the higher level is revealed in the lower level.	זֶהוּ דֶרֶךְ כָּלֵל, וְגַם כֵּן מִמַּשׁ בְּדֶרֶךְ פֶּרֶט, בְּפֶרֶטִי הַהִשְׁתַּלְשָׁלוֹת מֵעֵלָה לְעֵלּוּל, שְׁבַחֲנִית הַהֶעֱלָם שְׁבַעֲלִיוֹן בָּא לְגַלּוּי בְּתַחֲתוֹן.
This is what is called "beracha" (blessing), to the extent that countless worlds emerge from this process due to the many chains of descent from world to world.	זֶהוּ הַנִּקְרָא "בְּרָכָה", עַד שֶׁנִּמְצָא מִזֶּה רַבּוּבוֹת רַבּוּבוֹת עוֹלָמוֹת, מִצַּד רִיבּוּי הַהִשְׁתַּלְשָׁלוֹת מֵעוֹלָם לְעוֹלָם.
As it is written: "And worlds without number," which the sages expound as meaning "not maidens (עלמות) but worlds (עולמות)."	כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "וְעוֹלָמוֹת אֵין מִסְפָּר"—"אֵל תִּקְרִי עֲלָמוֹת, אֲלָא עוֹלָמוֹת".
The essence and the original source, which is the very being and essence of the Infinite One, blessed be He, is far beyond the aspect of the descent of light and divine flow from concealment to revelation.	הָעֲצָמוֹת וּמִקּוֹר הָרָאשׁוֹן, שֶׁהוּא מֵהוּת וְעֲצָמוֹת אֵין־סוֹף בְּרוּךְ־הוּא, הוּא מְאֹד נִעְלָה, לְמַעַל מִבְּחִינַת יְרִידַת אוֹר וְשִׁפְעַת מִן הַהֶעֱלָם לְגַלּוּי.
On the contrary, it is in the aspect of absolute essence, referred to as "Sod Kadum Sof" (סדכ"ס), where no thought can grasp it.	אֲדָרְבָּא, הוּא בְּבַחֲנִית הָעֲצָמוֹת מִמַּשׁ, שֶׁנִּקְרָא "סוֹד קַדּוּם סוֹף" (סדכ"ס), "ד' לִית מַחֲשַׁבָּה תְּפִיסָא בֵּיהּ".
It is impossible for it to be drawn into revelation at all. Therefore, there, acknowledgment (hoda'ah) is applicable.	וְאִי־אֶפְשָׁר שְׂיִבּוּא וְיִמְשָׁךְ לְגַלּוּי כָּלֵל, לִכְךָ שֵׁם שִׁיגָר עֲנִין הַהוּדָאָה.
As it is said: "Your name is good, and it is fitting to give thanks to You." This statement is divided into two parts.	וְכֵמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר: "הַטוֹב שִׁמְךָ וְלִךְ נָאָה לְהוֹדוֹת", הֵרִי חֵלֶק לְשָׁנִים.
Regarding "Your name," which is the revelation of divine light and radiance, the divine flow from concealment to revelation, it is referred to as "good"—as in the verse: "Say of the righteous that he is good," for it is the nature of the good to bestow goodness and to provide influence.	דְּב' שִׁמְךָ, שֶׁהוּא בְּחִינַת גְּלוּי אוֹר וְזִיו, הַשִּׁפְעַת מִן הַהֶעֱלָם לְגַלּוּי, נִקְרָא "טוֹב", כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר: "אֱמָרוּ צְדִיק כִּי טוֹב", כִּי מִטְּבַע הַטוֹב דּוֹקָא לְהִיטִיב וּלְהַשְׁפִּיעַ.
This is the primary cause and source of the chain-like process of spiritual descent from world to world.	זֶהוּ עֶקֶר וּמִקּוֹר סִבַּת הַהִשְׁתַּלְשָׁלוֹת מֵעוֹלָם לְעוֹלָם.
This is the meaning of "Your name is good." However, regarding "You"—meaning Your very essence and being—it is fitting only to acknowledge (hoda'ah).	זֶהוּ "הַטוֹב שִׁמְךָ", אָבֵל "לִךְ", דְּהִי"נוּ "מֵהוּתְךָ וְעֲצָמוֹתְךָ מִמַּשׁ, "נָאָה לְהוֹדוֹת".
This is because essence is beyond even the concept of "name," and it is impossible for it to be revealed in any comprehensible light. Therefore, only acknowledgment reaches there.	לְהִיּוֹת שֶׁהוּא לְמַעַל מִבְּחִינַת "שֵׁם", הֵרִי אִי־אֶפְשָׁר שְׂיִבּוּא לְגַלּוּי אוֹר הַמוֹשָׁג, וְלִכֵּן אֵין מִגִּיעַ שֵׁם רַק הַהוּדָאָה.

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבל היהודים
טו - יט

As Leah said: "This time I will thank (אוֹדָה) Hashem," referring to an acknowledgment that transcends intellect.	וְכִמוּ שְׁאַמְרָה לֵאמֹר: "הַפַּעַם אוֹדָה אֶת ה'", בְּבַחֲיִנַת הוֹדָאָה שְׁלִמְעֵלָה מִן הַשִּׁכּוֹל.
This is the concept of the silent Amidah prayer (Shemoneh Esrei), as explained elsewhere on the verse "Yehuda, you shall be acknowledged," and this is the deeper understanding.	וְזֶהוּ עֵינִן שְׁמוֹנֶה עָשָׂרָה בְּלַחֲשׁ, וְכִמוּ שְׁכָתוּב בְּמָקוֹם אֲחֵר עַל הַכְּתוּב: "יְהוּדָה, אֶתָּה יוֹדוּךָ", וְיָדִי לִמְבִּין.
This is why they were referred to specifically as "Yehudim" (Jews), because their self-sacrifice (mesirut nefesh) at that time was universal and transcended intellect.	וְזֶהוּ שֶׁנִּקְרְאוּ בְּשֵׁם "יְהוּדִים" דְּוָקָא, כִּי מִצַּד בְּחִינַת מְסִירוֹת נַפְשׁ שֶׁהִיא אֶז בְּכוֹלָם כְּאֶחָד, שֶׁזֶּה הִיָּה לְמַעֲלָה מִן הַשִּׁכּוֹל.
Therefore, they were referred to only as "Yehudim," for at that time, their level was one of acknowledgment (hoda'ah), which is the very essence and being of G-dliness, beyond all levels of spiritual descent.	לְכָר לֹא נִקְרְאוּ אֶז אֲלֵא בְּשֵׁם "יְהוּדִים", כִּי הִיָּתָה מִדְּרָגָתָם אֶז בְּבַחֲיִנַת הוֹדָאָה, שֶׁהִיא מֵהוּת וְעֲצָמוֹת הָאֱלֻקוֹת מִמַּשׁ, שְׁלִמְעֵלָה מְכַל הַהֲשִׁתְלִשְׁלוֹת.
And this is why they were mentioned only as "Yehudim," as in: "For the Jews there was light," and "The Jews accepted."	וְזֶהוּ שֶׁנִּזְכְּרוּ רַק בְּשֵׁם "יְהוּדִים", כְּמוֹ: "לְיְהוּדִים הִיָּתָה אוֹרָה", וְ"וָקִבֵּל הַיְּהוּדִים".
This was because they were in a state of self-sacrifice at the point of pure will, as explained above.	מִטַּעַם שֶׁהָיוּ בְּבַחֲיִנַת מְסִירוֹת נַפְשׁ בְּנִקְדַּת הָרָצוֹן הַפְּשׁוּטִי, וְיָדִי לִמְבִּין.
And with all this, it will be understood what is written: "And these days of Purim shall not pass from among the Jews, and their remembrance [shall not cease]."	(יט) וּבְכָל זֶה יוֹבֵן מֵה שְׁכָתוּב: "וַיָּמִי הַפּוּרִים הָאֵלֶּה לֹא יַעֲבְרוּ מִתּוֹךְ הַיְּהוּדִים, וְזָכָרָם כּוֹ"
For behold, at the beginning of the matter, it is written: "And the month that was turned for them from sorrow to joy, etc., to make them days of feasting and joy," etc., and it concludes: "And these days of Purim," etc.	כִּי הִנֵּה, בְּתַחֲלַת הָעֵינָן נֶאֱמַר: "וְהַחֲדָשׁ אֲשֶׁר נִהְפָּךְ לָהֶם מִיָּגוֹן לְשִׂמְחָה כּוֹ' לַעֲשׂוֹת אוֹתָם יָמֵי מְשִׁתָּה וְשִׂמְחָה כּוֹ", וְ"וַיָּמִים: "וַיָּמִי הַפּוּרִים הָאֵלֶּה כּוֹ"
From this, it is understood that that which it says "shall not pass" means that they shall make them days of feasting and joy also in the future specifically.	דְּמִבְּנִי שֶׁזֶּה שְׁאֵמַר "שֶׁלֹּא יַעֲבְרוּ" הֵיִינוּ שְׁיַעֲשׂוּ אוֹתָם יָמֵי מְשִׁתָּה וְשִׂמְחָה גַם לַעֲתִיד לְבוֹא דְּוָקָא
(And as it is stated: "All the festivals will be nullified except for Megillat Esther," as it seems to me.)	וְכִמְאָמַר: "כָּל הַמוֹעֲדִים בְּטִלִּים חוּץ (מִמִּגְלַת אֶסְתֵּר", כְּנִדְמָה לִי

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבל היהודים
טו - יט

And this is a wonder—why is the greatness of Purim so immense that even in the future it will not pass from among the Jews, to make them days of feasting and joy, etc.?	וְזֶה פֶּלֶא—מִדּוּעַ גְּדֹלָה מַעֲלֵת הַפּוּרִים כָּל כֶּה, שְׁגָם לַעֲתִיד לְבּוֹא לֹא יַעֲבְרוּ מִתּוֹךְ הַיְּהוּדִים, לַעֲשׂוֹת אוֹתָם יְמֵי מִשְׁתֶּה וְשִׂמְחָה, כּו
However, behold, it is explained above on what is written: "In weeping they shall come," that due to the immense aspect of the revelation of divine light from the highest and most supreme place and level, which is His very essence and being, therefore the vessel cannot contain it, and the mind is pressed, and tears emerge, which are called "weeping of joy," etc., and as explained above.	אך הנה, מְבוֹאָר לְמַעַלָּה בַּמֶּשֶׁךְ כ' "בְּבִכִּי יָבֹאוּ", דְּמִצַּד עֶצֶם בְּחִינַת גְּלוּי אור אֱלֻקוֹת מִמָּקוֹם וּמִדְּרָגָה הָעֲלִיּוֹנָה בְּיוֹתֵר, שֶׁהוּא מֵהוּתוֹ וְעֲצֻמּוֹתוֹ מִמֶּשֶׁ, עַל כֵּן לֹא יוּכַל הַכֵּל לְהַכִּיל, וַיִּדְחַק הַמּוֹחַ, וַיֵּצֵאוּ דְמְעוֹת, שֶׁנִּקְרְאוֹת "בְּכִיָּה שֶׁל שִׂמְחָה", כּו', וְכָכ"ל
But in the time of Esther, they merited to receive the light of His very essence and being within them entirely, which is the settling of the light into the vessel, due to self-sacrifice and due to the immense humility, as explained above at length.	אֲבָל בְּזֶמַן אֶסְתֵּר, הָרִי זָכוּ לְקַבֵּל הָאוֹר דְּמֵהוּתוֹ וְעֲצֻמּוֹתוֹ בְּתוֹךְ תּוֹכָם מִמֶּשֶׁ, שֶׁהוּא הַתִּיִּשְׁבוּת הָאוֹר בְּכֵלִי, מִטַּעַם מְסִירוֹת נֶפֶשׁ וּמִטַּעַם הַשְׁפָּלוּת הַעֲצוּמָה, כִּכ"ל בְּאַרְיֻכּוֹת
And for this reason, they made the days of Purim days of feasting and joy specifically, the opposite of the weeping in the future.	וְלִזְמַת, עָשׂוּ יְמֵי הַפּוּרִים יְמֵי מִשְׁתֶּה וְשִׂמְחָה דּוֹקָא, הִפָּךְ הַבְּכִיָּה דְלַעֲתִיד לְבּוֹא
Because what in the future they will not be able to receive the light, for it is too great to contain, etc.	כִּי מֵה שֶׁלַּעֲתִיד לְבּוֹא לֹא יוּכְלוּ לְקַבֵּל 'הָאוֹר כִּי רַב הוּא מִהְכִּיל, כּו
And therefore, "In weeping they shall come," as explained above. But in the days of Esther, they were able to receive the great light, and it settled within them, as explained above.	וְעַל כֵּן "בְּבִכִּי יָבֹאוּ", כִּכ"ל. אֲבָל בְּיְמֵי אֶסְתֵּר, יָכְלוּ לְקַבֵּל הָאוֹר הַגָּדוֹל, וְנִתְיָשַׁב בְּתוֹכָם, כִּכ"ל
And therefore, they made feasting and joy specifically.	וְעַל כֵּן, עָשׂוּ מִשְׁתֶּה וְשִׂמְחָה דּוֹקָא
For behold, joy is specifically the aspect of the revelation of the light, even from the most hidden level, as is evident, that at the time of a person's joy, all his inner secrets are revealed.	כִּי הֵנָּה, הַשִּׂמְחָה הִיא דּוֹקָא בְּחִינַת גְּלוּי הָאוֹר, גַּם מִן הַהֶעֱלָם בְּיוֹתֵר, כְּמוֹ שֶׁנִּרְאָה בְּחוּשׁ, שֶׁבְּזֶמַן שִׂמְחַת הָאָדָם, נִגְלָה כָּל מַצְפוּנָיו
And that which he could not reveal, a most concealed secret, in speech—at the time of joy, everything emerges in revelation, even the most hidden and concealed.	וְאִשֶּׁר לֹא יוּכַל לְגַלוֹת סוּד סְתוּם בְּדְבוּר, בְּעֵת הַשִּׂמְחָה, יְבּוֹא הַכֵּל בְּגִלּוּי, גַּם הַיּוֹתֵר נֶעְלָם וְסְתוּם
Behold, through joy, there is also revelation even to hidden lights within vessels.	הָרִי עַל יְדֵי הַשִּׂמְחָה יֵשׁ גַּם לְאוֹרוֹת סְתוּמִים בְּכֵלִים

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבל היהודים
טו - יט

And so too, through feasting, for "When wine enters, the secret emerges"—the most concealed, etc., that is beyond comprehension, etc.	וכן על ידי המשקה, ד"נכנס יין, יצא תוד"—היותר סתום, כו', שלמעלה מן ההשגה, כו
And therefore, they made the days of Purim days of feasting and joy specifically, because they experienced the settling of the higher light even more within the vessels of the mind and heart, which is the matter of feasting and joy, the opposite of the weeping in the future mentioned above, and that is sufficient for the understanding.	ועל כן, עשו לימי הפורים ימי משקה ושמחה דוקא, להיות שבא להם התישבות האור העליון יותר, בכלי המוח והלב, שהוא ענין המשקה ושמחה, הפך הבכייה דלעתיד לבוא הנ"ל, ודי למבין